

தொல்காப்பியத்தில் வாயில்கள்

ஆ.தென்னரசு

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

சசூரி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி

திருப்பூர்

“அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதின் நோய்
தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை” (குறள். 315)

என்கிறார் வள்ளுவர். மற்ற உயிரின் துன்பத்தை தன் துன்பம் போல் கருதி காப்பாற்றாவிட்டால் நாம் பெற்ற அறிவினால் என்ன பயனுண்டாகும் என்ற கருத்தைக் கொண்டு தொல்காப்பியத்தின் கற்பியலில் வருகின்ற வாயில்கள் எவ்வாறு தலைவன், தலைவி பிரிவைத் தாங்காது அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்கின்றனர் என்பதனை இக்கட்டுரை விளக்கிட முயல்கிறது. கற்பு என்பது திருமண வாழ்க்கையைக் குறிக்கும் என்கிறார் தொல்காப்பியர். அன்பு, அறிவு, ஆற்றல், திரு, உரு முதலிய பண்புகளில் ஒன்றிய தலைவன், தலைவியும் இணையும் வாழ்க்கையே கற்பியல் என்று கூறப்படுகிறது.

தலைவியின் அன்பு

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதல் -முகனே”

(குறந் 167)

என்று கூடலூர் கிழார் இப்பாடலில் கட்டித் தயிரைப் பிசைந்த காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லிய விரலை உடைய தலைவி துடைத்துக் கொண்டு குவளை போன்ற மைபூசிய கண்களில் தாளிப்பின் சுவையுடன் புளிக்குமழம்பை தன் தலைவனுக்கு பரிமாறியதை கண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்ததை சொல்வதாக நமக்கு உணர்த்துகிறார்.

இல்லறத்தில் வாயில்கள்

“தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன்

பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர்

கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர்

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”

(தொல்- பொருள்-1139)

தலைவன் தலைவியுடன் இல்லறத்தில் இருப்பதற்கு உறுதுணையாக இருப்பவர்கள் தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன், பாணன், பாடினி, ஏவலர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர். என பன்னிரண்டு பேரும் ஆவர்.

திருமணம்

“கற்பு எனப்படுவது காரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”

(தொல்.பொருள்-1088)

கற்பு என்பது திருமணத்தைக் குறிக்கும். திருமணத்தோடு சடங்குகளும், தலைவியை கொள்வதற்குரிய தலைவன், கொடுப்பதற்கு உரியோர் தலைவியைக் கொடுக்க மணம் செய்வதனைக் குறிக்கும்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

(தொல். பொருள்-1091)

களவு ஏற்பட்ட காலத்தில் பொய் கூறுதலும், இடையில் கைவிட்டு விலகுதல் முதலான குற்றம் ஏற்பட்டதனால் தந்தை முதலான சான்றோர் கூடி “கரணம்” எனும் மணச் சடங்குகளை நடத்தினர்.

கற்பில் தோழி கூற்று

“பெற்றற்கு அரும் பெரும் பொருள் முடிந்தபின் வந்த

தெற்ற கரு மரபின் சிறப்பின் கண்ணும்

தோழிக் குரிய என்மனார் புலவர்”

(தொல்.பொருள்-1096)பெறுவதற்குரிதான பொருள் தேடி வந்த

தலைவனுடைய அழிவற்ற சிறப்புடைய நிலையில் பாராட்டுதல், பரத்தமையால் தவறு செய்த தலைவனிடம் கடிந்து கூறி தலைமகளை இசைய வைத்து ஒற்றமைப்படுத்துதல், பணிவுள்ள சொற்களால் வணங்குதல், தலைவி பக்கம் நின்று பேசி தலைவனிடம் உள்ள ஊடலை நீக்கச் செய்தல், கற்புக் காலத்து தலைவனிடம் இரக்கத்துடன் பேசுதல், பாணரும், விறலியரும், கூத்தரும் என இவர்கள் போற்றிக் கூறிய குறைகளுக்கு மறுமொழி கூறுதல் என்று பல வகையான கூற்றுகளைக் கூறி தோழி தலைவன் தலைவிக்குத் தூதாக இருக்கின்றாள்.

வாயில்கள் கூற்று

“கற்பும் காமமும் நாற்பால் ஒழுக்கமும்

அகம் புகல்மரபின் வாயில்கட்கு உரிய”

(தொல்.பொருள்-1098)

இல்லத்தினுள் இருக்கும் தலைவன், தலைவியிடம் பழகும் உரிமையுடையவர் வாயில்கள். தலைவனிடம் தலைவியின் கற்பு நல்வழி ஒழுகுதல், பொறுமை, மனக்கட்டுப்பாடு, விருந்து தருதல், உறவினை காக்கும் முறை போன்றவற்றை வாயில்கள் கூறுவர்.

“இடித்து வரை நிறுத்தலும் அவரதாகும்

கிழவனும் கிழத்தியும் அவர்வரை நிற்பலின்”

(தொல்.பொருள்-1101)

தலைவனையும், தலைவிக்கும் தன் எல்லை தாண்டாது இருவருக்கும் அறிவுரை கூறும் உரிமை அறிவர்க்கு உண்டு.

“புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்தும்

அன்பிலை கொடியை என்றலும் உரியள்”

(தொல். பொருள்.1103,1104)

தலைவனும் தலைவியும் கூடுதலும், ஊடலையும் அவரிடையே உண்டான வேறுபாடுகளைக் களைய சொல்வதற்குத் தகுந்த சொற்களைக் கூறுதலும், பரத்தமை தொடர்பை துண்டித்தலும், தலைவியின் அறியாத நாட்களை சுட்டிக் காட்டும் முறையும் தலைவி அன்புடையவள் என்று கூறுதலும் தோழிக்கு உரியதாகும். இந்தத் தலைவியானவள் தலைவனுக்கு ஏற்றவள் என்றும் கூறுகிறார் ஒளவையார்.

“பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை”

(ஒளவையார் பாடல் பக்கம்-25)

அ.:தாவது பரத்தமை தொடர்பு கொண்ட பொழுது கூட தலைவியானவள் தனிமைத் துன்பத்திலும் பதிவிரதையாகவே வாழ்ந்தாள் என்று வாயில்கள் காட்டுகின்றன.

“மனைவி தலைத்தாள் கிழவோன் கொடுமை

தம் உளவாதல் வாயில்கட்கு இல்லை

நடக்கை எல்லாம் அவர்கட் படுமே”

(தொல். பொருள்.1111-1117)

மனையாளிடம் இருந்து விலகி தலைவன் மேற்கொண்ட பரத்தமை ஒழுக்கத்தின் காரணமாக செய்யும் கொடுமைகளை, அவனிடம் வாயில்கள் வருந்திக் கூறுவதில்லை. கொடுமைகளுக்கு ஆளான தலைவியிடம் வாயில்கள் பேசும் பொழுது கையறு நிலையில் உள்ள மனையாளுக்கு நல்ல வாழ்வு அமையும் முறையிலேயே பேசுவர். கிழவோனும் கிழத்தியும் தங்கள் ஊடலைத் தீர்க்க வேண்டும் பொழுது அவர்களிடம் நேரே கூறாது படர்க்கையிடத்துப் பேசுவது போல பேசுவர் என்கிறார் தொல்காப்பியர். வாயில்களாக வருவோர் தலைவன், தலைவியிடம் எம்முறையில் எந்த வகையான செய்திகளைக் கூற வேண்டும் என்பதனையும் உரைக்கின்றார். களவுக்கால நிகழ்வுகளும், இன்ப வாழ்க்கையைப் புகழ்தலும், பல வழியில் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்த்தல், வாழ்க்கைக்கான உறுதியும், அறிவும் உண்மையும் உணர்த்தலும், காரணம் காட்டி வாழ்க்கையை வாழ வைத்தலும், துணிவாக வாழ்தலும், தலைவியின் அழகு கெடும் வண்ணமாக பேசுதல் கூடாதென உரைப்பது கூத்தர்களின் செயலாகும்.

தலைவன் இருக்கும் நிலத்திற்கே சென்று தலைவியின் நிலையை உரைப்பதும், தலைவன் திரும்ப வரும் காலத்தை தலைவியிடத்துக் கூறுவதும் கூத்தர், பாணர். இருவருக்கும் உரியது. செல்கின்ற வழி எப்படிப்பட்டது என்றும் செய்கின்ற செயல் எவ்வாறு முடியும் என்பதும் அதனால் விளைகின்ற பயனும், இட்ட கட்டளையைச் செய்து முடிப்பதும், தலை மக்களிடம் விளைகின்ற வினாவும், அதற்கேற்ற விடை கூறுதலும், வழியினிடையே கண்ட பொருளும், இறைச்சிப் பொருளான கருப்பொருளும், உயிர்கள் தோன்றுவதற்கான நிகழ்வுகளும், பிற செய்திகளும் கூறுவது ஏவலர்களின் பணியாகும். ஊடல் உழைப்பால் செய்யும் தொழிலும், உயர்ந்த குடிகளைக் காக்கின்ற செயலும் என எல்லாமும் ஏவலர்களின் பணியாகும்.

“காமநிலை உரைத்தலும், தேர்நிலை உரைத்தலும்

அன்பு தலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின்

சிறைப்பறும் குறித்தன்று என்மனார் புலவர்”

(தொல்.பொருள்.1123-1125)

தலைவியைப் பிரியும் நிலையில் காமநிலையைத் தலைவனுக்கு உரைப்பார். தலைவனின் தேர்நிலையை உரைப்பதும் உண்டு. தலைவனுடன் பழகியதால் அவனின் மனக்குறிப்பை அறிந்து கூறுவதுமுண்டு.

கிழவோன் நெடுந்தூரப் பயணம் மேற்கொண்டதற்காக அப்பொழுது நிகழும் பிரிவினை உரைத்தலும், அவ்வாறு செல்லாமல் தடுப்பதற்கான கூற்றுகளும் பிற கூற்றுகளும் பார்ப்பார் இடத்துத் தோன்றும். வாயில்கள் எல்லோரும் தலைவன், தலைவியிடம் பேசும் பொழுது அவர்கள் விரும்பும் மகிழ்ச்சிப் பொருளையே பேசுவர் என்பர். அன்பு இல்லாத சொற்களை தலைவன் பேசினால் அவன் முன்னிலைப் புறமாக பேசுவர் என்பர்.

“மொழி எதிர் மொழிதல் பாங்கற்கு உரித்தே”

(தொல். பொருள்.1128)

தலைவனை எதிர்த்துப் பேசும் உரிமை பாங்கனுக்கு உண்டு.

முடிவுரை

ஒத்த அன்புடைய தலைவன், தலைவி உறவு சிறந்ததாகும். அவர்களிடையே ஊடல் ஏற்பட்டால் அதனைத் தீர்க்க துணை செய்வோரை “வாயில்கள்” என்கிறார் தொல்காப்பியர். தலைவனுக்கு தன் அன்பைப் பரிமாறுகிற தலைவியை குறுந்தொகையும் திருமணம் வாழ்வில் பெறுகின்ற சிறப்பினையும் எடுத்துக் கூறுகிறார். தோழி முதலான கண்டோர் வரையிலான வாயில்கள் பணியும் அவர்களின் பேச்சும் சிறப்பாக கூறப்படுகிறது. தலைவனிடம் என்னென்ன பேச வேண்டும் என்பதனையும், அன்பும், கிழவோன் மேற்கொண்ட பரத்தமை ஒழுக்கமும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. துலைவனை எதிர்த்துப் பேசும் உரிமையும், தலைவன் தலைவியின் மேல் வாயில்கள் கொண்ட அன்பும் வெளிப்படுகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. திருக்குறள் பரிமேழகர் உரை
2. குறுந்தொகை பாடல் எண்-167
3. தொல்காப்பியம் தமிழண்ணல் உரை
4. ஔவையார்தனிப்பாடல்கள் புலியூர்கேசிகன் உரை